

Sygn. akt IV KZ 43/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **J. W.**

skazanego z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2015 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 kwietnia 2015 r. odmawiające przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt VI Ka 376/14

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

U podstawy odmowy przyjęcia kasacji samodzielnie sporządzonej przez J.W. legło stwierdzenie, że skazany, wezwany do uzupełnienia formalnego braku kasacji polegającego na jej niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata, braku tego nie uzupełnił w udzielonym mu terminie 30 dni, biegnącym od dnia 25 lutego 2015 r., tj. od doręczenia mu ponownego w tym zakresie wezwania z dnia 18 lutego 2015 r.

W zażaleniu na to zarządzenie J. W. podniósł, że jego obrońca „zerwał z nim kontakt jeszcze przed wydaniem wyroku”, a żaden z adwokatów, do których zwracał się o sporządzenie kasacji, nie chciał się tego podjąć. Powyższe skazany sygnalizował w pismach kierowanych do różnych organów, jednak w dniu 18 lutego 2015 r. odmówiono mu wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji. W zażaleniu nie sprecyzował wniosku odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać uwzględnione.

Należy podkreślić, że w sprawie niniejszej wszelkie czynności wiążące się z wydaniem zaskarżonego zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 września 2014 r. przeprowadzono przed wejściem w życie, w dniu 1 lipca 2015 r., ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.). Czynności te, jako dokonane z zachowaniem dotychczasowych przepisów, które następnie uległy zmianie, pozostają skuteczne w myśl art. 28 wymienionej ustawy. Ocena przebiegu tych czynności prowadzi zaś do wniosku, że dokonano ich w sposób nienasuający zastrzeżeń.

Poza sporem pozostaje, że skarżący nie uzupełnił – w wyznaczonym terminie 30 dni – formalnego braku wniesionej osobiście kasacji. Podnoszone przez niego szczegółowe powody, dla których nie zdołał tego uczynić we własnym zakresie, tj. przez ustanowienie adwokata z wyboru, który sporządziłby skargę kasacyjną, pozostają poza rozważaniami Sądu Najwyższego. Wystarczy natomiast zauważyć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego wniesienie zależy od dokonania przez profesjonalny podmiot (adwokata, radcę prawnego) oceny określonych przepisami prawa warunków i podstaw wystąpienia z tą skargą. To ten właśnie podmiot – a nie sama strona postępowania – jest predystynowany do zbadania prawnych możliwości wniesienia kasacji w konkretnej sprawie (art. 526 § 2 k.p.k.). Zarówno więc obrońca z urzędu (art. 84 § 3 k.p.k.), jak i adwokat udzielający pomocy prawnej „prywatnie” są w pełni uprawnieni do udzielenia informacji, że nie stwierdzili ku temu podstaw.

Oczekiwanego przez skarżącego skutku nie mogła również przynieść kontrola odmowy wyznaczenia J. W. obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji (art. 530 § 3 w zw. z 447 § 3 k.p.k. – w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., a obecnie art. 447 § 4 k.p.k., w zw. z art. 518 k.p.k. oraz w zw. z art. 528 § 1 pkt. 2 i k.p.k.).

Trzeba mieć na uwadze, że w związku z wnioskiem, jaki skazany złożył na podstawie ówczesnej treści art. 78 § 1 k.p.k., wezwano go do wykazania, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny, jednak w wyznaczonym terminie 7 dni – biegnącym od daty doręczenia mu tego wezwania w dniu 27 stycznia 2015 r. – skazany nie złożył

nawet żadnego w tym przedmiocie oświadczenia. Skierowane do Sądu Okręgowego pismo skazanego z dnia 25 lutego 2015 r., zatytułowane „zażalenie” (k. 42 akt SO), odnoszące się dopiero do doręczonej mu w tym dniu odmowy wyznaczenia mu obrońcy z urzędu z dnia 18 lutego 2015 r. (k. 43, k. 40 akt SO), również nie podnosiło żądanych wcześniej danych, a skazany deklarował, iż nie rozumie sposobu i zwłaszcza potrzeby wykazania, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony. Oświadczenie co do swojej sytuacji materialnej – jedyne zresztą w przebiegu postępowania – zawarł on natomiast w piśmie z wcześniejszej daty, skierowanym do Prezesa Sądu Okręgowego w dniu 22 lutego 2015 r. (k. 53 akt S.O.). Powyższe przekonuje, że skazany miał świadomość (przynajmniej ograniczonego) sposobu wykazania podstawy ubiegania się o obrońcę z urzędu, jednak tego nie uczynił. W każdym jednak razie, i to pismo zostało złożone po upływie terminu wyznaczonego na uzupełnienie omawianego wniosku, a w swej istocie zbliżone było do innych pism, w których J.W. wskazywał, że wnosi o wyznaczenie obrońcy z urzędu, ponieważ nie znalazł adwokata, który chciałby się podjąć sporządzenia kasacji. Takiego żądania nie przewidywały jednak przepisy prawa obowiązujące w czasie przeprowadzania ocenianych czynności procesowych.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji obciążonej omawianym brakiem formalnym, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.